

Arrest

nr. 113 245 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2013 werd aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en
voor Maatschappelijke Integratie, {...}, wordt aan
de persoon die verklaart zich D.. K. {...} te noemen, geboren te Kabul op 01.01.1992, en welke verklaart
van Afghaanse nationaliteit te zijn,*

ALIAS: D., K. {...} geboren op 31/12/1995

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

{...}, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.01.2013,

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met {...}, om de volgende reden Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 23.04.2012. Deze aanvraag werd verworpen door het CGVS op 21.12.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 11.01.2013.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 02.04.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.06.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.01.2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

1.2.Op 2 juli 2013 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. 106 226.

2. Over de gegrondheid

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, het proportionaliteitsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zij verwijst naar artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat hieruit volgt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Dit inreisverbod kan maximum drie jaar bedragen. Het inreisverbod kan dus gaan van 1 dag tot 3 jaar. Daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod van minder dan drie jaar. Hieraan is geenszins voldaan. De verzoekende partij verwijst naar de motivering ter zake in de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verwerende partij ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft ter zake, dit terwijl er in de bestreden beslissing automatisch toepassing wordt gemaakt van een afweging die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht is dus geschonden. Verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van 31 mei 2013 met nr. 104 767. Zij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar dossier. Zo loopt zij wel degelijk gevaar in Afghanistan als lid van de hindoe-gemeenschap en heeft zij hier vrienden die familie zijn geworden alsook zicht op tewerkstelling. Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werden geschonden. Er moet tevens onderzocht worden in welke mate de hoorplicht hier geldt. Immers heeft de bestreden beslissing een zodanige impact dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partij zou kunnen uiteenzetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten gebracht worden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name het arrest M.M. tegen Ierland van 22 november 2012. Verzoekende partij meent tenslotte dat het inreisverbod van drie jaar onredelijk is en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: zij is niet in bezit van een geldig visum. Verder wordt gewezen op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij een inreisverbod aan verzoekende partij wordt afgeleverd voor een periode van drie jaar omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan; zij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 januari 2013.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoekende partij richt haar kritiek tegen het opgelegde inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

{..}

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

{..}”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11 januari 2013. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Waar verzoekende partij stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduid dat het verweerder in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verweerder van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien.

Het gegeven dat de Raad in een ander dossier overging tot de schorsing van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij nog verder had moeten motiveren nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat, waar verzoekende partij verwijst naar de situatie in Afghanistan voor de hindoe-gemeenschap, haar asielaanvraag op 21 december 2012 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen waarbij deze specifiek is ingegaan op de situatie van minderheidsgroepen zoals hindoes. Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij in België vrienden heeft en zicht op tewerkstelling, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij hieromtrent zou moeten gemotiveerd hebben nu de aanvraag op grond van artikel 9bis van verzoekende partij op 13 juni 2013 onontvankelijk werd verklaard waarbij de argumenten van verzoekende partij zoals het hebben van een vriendenkring en het zicht hebben op tewerkstelling werden beoordeeld en verworpen.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Wat de vermeende schending van de hoorplicht betreft, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De in casu bestreden beslissing betreft echter geen dergelijke maatregel maar werd genomen in uitvoering van de artikelen 7 en 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In zoverre verzoekende partij voorts aangeeft dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, moet worden geduid dat verzoekende partij niet aantoont dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt. In dit verband moet worden geduid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en haar bevolen wordt het land te verlaten waarbij haar een inreisverbod wordt opgelegd een voor haar nadelige maatregel is. Deze

beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

2.6. Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen.

2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

2.9.1. Verzoekende partij meent nog steeds in gevaar te zijn in Afghanistan. Zij herhaalt haar betoog aangaande het inreisverbod van drie jaar zoals uiteengezet in het eerste middel. Verder verwijst zij naar algemene bronnen waaruit zij citeert en waaruit volgens haar blijkt dat de toestand voor hindoes in Afghanistan precair is. Tevens verwijst zij naar het arrest Singh et autres ctr. Belgique van het EHRM. Daarenboven stelt zij dat het ook in Kaboel nog steeds niet veilig is.

2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 april 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. Deze asielaanvraag werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij deze laatste besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit op 21 december 2012. Hoewel de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekende partij haar recent verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing eveneens verwezen naar de UNHCR ‘Eligibility Guidelines’ van 17 december 2010 waarin gesteld wordt dat volgens een aantal berichten hindoes te maken krijgen met *‘societal discrimination, harassment and, in some cases, violence’* en dat leden van minderheidsgroepen zoals hindoes *“may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case”*. Ook in het arrest Singh et autres ctr. Belgique van het EHRM, waarnaar verzoekende partij verwijst, wordt verwezen naar de ‘Eligibility Guidelines’. Verder wordt in dit arrest verwezen naar de op dat ogenblik meest recente situatie van onder meer hindoes in Afghanistan. Zo wordt gesteld:

“United Kingdom: Home Office, Operational Guidance Note: Afghanistan, March 2011:

“3.9.2 Treatment. Reliable data on religious demography is not available, but there are an estimated 2,200 Sikhs and Hindus remaining in Afghanistan.

3.9.3 There are conflicting reports whether the situation of Afghanistan’s small communities of Hindus and Sikhs has improved since the fall of the Taliban. Afghanistan’s new constitution promises greater religious freedom. Hindus and Sikhs are allowed to practice their faith publicly, including at a Sikh temple, the Guru Dwara in Karte Parwan, Kabul. (...)

3.9.4 Societal hostility and harassment continue. Hindus suffer less from this than Sikhs as they are less visible. However, even Sikhs are generally ‘tolerated’, with some owning successful businesses, while Hindus report harassment by neighbours. Harassment is not systematic, but the government seems unable to do very much about it. Some Sikh and Hindu children are unable to attend government schools due to harassment from other students. (...)

3.9.6 Conclusion. Sikhs or Hindus are not generally at real risk of persecution at the hands of the Afghan authorities solely because they are Sikhs or Hindus. Nor, generally, is societal harassment and discrimination against Sikhs and Hindus at such a level that it would constitute persecution. However, each case must be considered on its merits.

3.9.7 *If a Sikh or Hindu man or married woman does establish that they would on return face a localised risk amounting to persecution it should generally be possible for them to avoid such treatment by internal relocation, for example to Kabul where there are well-established and close knit Sikh and Hindu communities. Each case must be considered on its merits but where internal relocation would avoid persecution and would be reasonable, a grant of asylum will not be appropriate.*"

Hieruit blijkt dat er tegenstrijdige berichten bestaan over de al dan niet verbeterde situatie van onder meer hindoes in Afghanistan. Er wordt verwezen naar de nieuwe grondwet van Afghanistan die een grotere religieuze vrijheid belooft en waarbij het voor hindoes toegelaten is om hun geloof in het openbaar te belijden. Er blijft wel vijandigheid bestaan en er blijkt ook dat minderheidsgroepen nog worden lastiggevallen, doch de hindoes blijken hier minder gevisieerd te worden dan andere minderheidsgroepen. Als conclusie wordt gesteld dat hindoes in het algemeen geen reëel risico lopen op vervolging door de Afghaanse overheid noch blijkt dat de sociale discriminatie dergelijk niveau bereikt dat er sprake kan zijn van vervolging. Elke zaak dient op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

Uit de stukken die verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift blijkt voorts dat de conclusie zoals blijkt uit voormeld rapport verder kan onderschreven worden. Immers blijkt uit het *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012"* dat het praktiseren van andere religies niet formeel verboden is maar dat leden van minderheidsgroepen zoals hindoes wel kunnen worden lastiggevallen. Het rapport *"July-December 2010 International Religious Freedom Report"* heeft het dan weer vooral over christenen die gevisieerd worden. Verder wordt gesteld dat lokale hindoe gemeenschappen problemen kunnen ondervinden en het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatie. Evenwel blijken geen expliciete beperkingen voor minderheidsgroepen om plaatsen van verering te creëren en evenmin heeft men kennis van actieve discriminatie tegen hindoes door de overheid. Er blijken ook wat verbeteringen en positieve ontwikkelingen ten aanzien van religieuze vrijheid in Afghanistan.

Uit voorgaande blijkt dat, hoewel niet kan worden ontkend dat hindoes in Afghanistan geconfronteerd kunnen worden met problemen, het loutere gegeven hindoe te zijn op het eerste zicht niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM. In casu kan verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene rapporten om aannemelijk te maken dat zij, bij eventuele terugkeer naar Afghanistan, dient te vrezen voor een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Van verzoekende partij kan in casu verwacht worden dat zij meer concrete, op haar eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen zij evenwel nalaat te doen.

Verzoekende partij verwijst nog naar de situatie in Kaboel, doch de Raad wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Husseini v. Zweden*, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dat zijn eventuele terugkeer naar Kaboel in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en voegt artikelen om zijn standpunt kracht bij te zetten. De Raad verwijst evenwel naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011) waarbij het EHRM zijn rechtspraak herhaalt dat: *"the mere possibility of ill-treatment on account of an unsettled situation in the receiving country does not in itself give rise to a breach of Article 3 (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, cited above, § 111, and Saadi v. Italy, cited above, § 131) and that, where the sources available to it describe a general situation, an applicant's specific allegations in a particular case require corroboration by other evidence (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey, cited above, § 73; and Saadi v. Italy, cited above, § 131). The Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008)."* (§§ 54). Hieruit blijkt dus dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 EVRM aanvaardt. Het Hof vervolgt dan: *"there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return."* In casu blijkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het aanbrengen van een aantal nieuwsberichten waaruit kan worden opgemaakt dat in Kaboel nog aanslagen voorkomen, doch verzoekende partij toont hiermee niet aan dat de situatie van geweld dermate is dat in casu gesproken

kan worden van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Nu verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend, maakt zij evenmin een schending van het non-refoulement beginsel aannemelijk.

2.13. Wat betreft de overige opgeworpen schendingen verwijst de Raad voor zover als nodig naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER